

Hvad rager sjældne arter egentlig os?

Morten DD Hansen, Naturhistorisk Museum

De fleste kan nok blive enige om, at det sjældne og særlige har appel. Der er kun én Mona Lisa, én Jellingesten og én Messi. Og der er kun én *Pardosa danica*. På Statens Naturhistoriske Museum findes således verdens eneste eksemplar af en stor ulveedderkop, som for mere end 100 år blev fundet i Mols Bjerge. Lidt mindre kan dog også gøre det: Den danske natur huser således tusinder af sjældne arter, som kun har ganske få levesteder tilbage. De bliver ofte kaldt for nørdede og ufolkelige, og folk kan endog bliver småfortørnede over, at forvaltningen fokuserer mere på dem end på harer, fasaner, agerhøns eller rådyr. Men der er en god grund til, at sjældne arter er vigtige: De udspænder nemlig fortællerummet om vores natur. Sjældne arter lever ude i hjørnerne af verden, derude hvor man kræver noget helt særligt af sit levested. Der er ikke uendelig mange sydvendte, tørre skrænter med rigelig kolort, der er ikke sindssygt mange rigkær med 500 års kontinuerlig græsning, og der er ikke en uendelig pulje af 1000 år gamle egetræer.

De sjældne arter og deres levesteder fortæller os en historie om, hvad naturen kan, og dén historie er der heldigvis et stort publikum til. Næsten alle – også politikere – kan forstå, at en art som bøgeløber kræver beskyttelse, mens beskyttelsen af en ofte omlagt kulturreng kan være langt, langt sværere at skabe opbakning til. Fokus på sjældne arter og deres særlige levesteder, både i forvaltning og formidling, kan derfor være med til at sikre naturbeskyttelsen folkelig og dermed politisk legitimitet. Og skabe en generelt dybere forståelse af verden.

